

Таблиця 3

Ваше ставлення до занять з дисципліни «Фізичне виховання та самовдосконалення»?

Позитивне	Негативне	Байдуже (нейтральне)	Не визначи(вся)- лась
1440 (71,5%)	35 (1,7%)	361 (17,9%)	179 (8,9%)

Останнє питання визначало ставлення саме до занять фізичними вправами, тобто практичних дій. Ставлення до занять з фізичного виховання та самовдосконалення викликало позитивні емоції лише у 71,5% студентів цього навчального року. У той час, коли за результатами попереднього опитування, ще при проведенні реальних практичних занять у 2019-2020 н.р. позитивне ставлення задекларувало більш ніж 85% студентів.

Висновки:

- 92% студентів I курсу розглядають всебічно гармонійно розвинуте тіло людини як певну «цінність»;
- в умовах дистанційного навчання є проблеми з адекватною самооцінкою власної тілесності;
- в умовах дистанційного навчання ставлення студентів до занять фізичним вихованням дещо погіршується.

Література

1. Вржесневський І.І. Самоконтроль та самооцінка фізичної підготовленості студентів, як когнітивний процес / Науковий часопис національного університету ім. М.П. Драгоманова. Серія № 15. – К.: НПУ ім. М.П. Драгоманова, 2013. Випуск 3(31). – С. 27-31.

Вржесневський І. І.,

Янішевський Ю. В.

Матієнко-Курп'янов В. І.

Національний авіаційний університет, Київ, Україна

Міжрегіональна академія управління персоналом, Київ, Україна

МІСЦЕ ІНТЕРЕСІВ У ПЕДАГОГІЧНОМУ ПРОЦЕСІ У КОНТЕКСТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ РОЛІ ПЕДАГОГА

Якщо головною функцією педагогіки залишається – сприяти становленню особистості в ході освітнього (освітньо-виховного) процесу, то науковий пошук у такій педагогіці розглядає закономірності та закони властиві саме цій функції (наприклад, корекція дидактичних принципів систематичності чи послідовності). Якщо головною функцією педагогіки стає надання освітніх послуг (що базується на задоволенні вимог та інтересів споживача), то науковий пошук спрямований на виявлення найефективніших маркетингових ходів. Це відноситься і до економічних аспектів організації педагогічної діяльності та власне до педагогічного процесу.

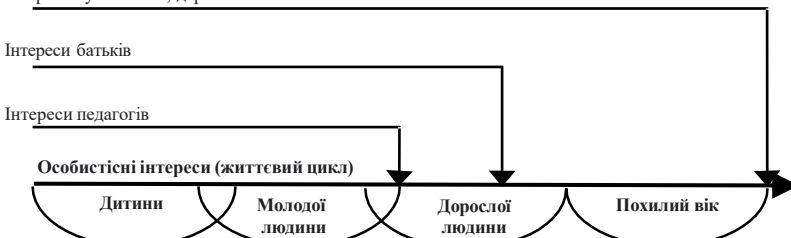
Таким чином суб'єктність "інтересу" дитини не більше ніж маркетинговий хід, що дозволяє залучити потенційного клієнта та успішніше продати свою педагогічну продукцію. Коли маркетинговий хід стає основою педагогічної доктрини, педагогіка перестає займатися своєю головною функцією, формування особистості і переходить у сферу послуг. У суспільстві споживання надання послуг неминуче сприймається як " надання платних послуг " тобто. заробляння грошей. Таким чином освіта остаточно переходить у сферу бізнесу, а "педагогіка дитиноцентризму" стає певним пізнаваним і успішним торговим брендом у нашому суспільстві.

Проте, як така педагогіка все ще є одним із найбільш затребуваних соціальних механізмів нашого суспільства. Також, треба зазначити, що у контексті занепаду традиційних сімейних цінностей виховна роль педагога суттєво посилюється. Одним із найбільш значущих аспектів діяльності педагога, вчителя є необхідність періодично відстоювати перед самим учнем його ж інтереси, але в майбутньому. Ця роль передбачає, що вчитель повинен як розбиратися з причинами, наслідками що вже відбулося, а й намагатися передбачити варіанти можливих наслідків.

У вигляді проплаченого продукту бізнесу освітніх послуг педагогіка втрачає свою наукову складову, соціальну значимість і життєву перспективу, оскільки перестає сприяти формуванню відповідальної, здатної приймати серйозні рішення (зокрема і альтруїстичного характеру) людини майбутнього з широким світоглядом. Чим більше людей майбутнього в суспільстві, тим важливіша наша еволюційна перспектива. Чим менше таких людей, тим ближче ми до колапсу, еволюційного глухого кута і можливого виродження (деградації).

Таким чином, апеляції в сучасній педагогіці до суб'єктності "інтересів" дитини, підлітка або інфантильного молодого чоловіка має бути ретельно проаналізовано та всебічно вивчено, оскільки така суб'єктність є першоосновою педагогічної доктрини "дитиноцентризму". Миттєвість інтересів та бажань дитини безпосередньо пов'язана з особливостями дитячої психіки. Зробимо також акцент на наступному: дитина досить довго сприймає лише теперішнє, тобто сучасне. Майбутнє чи минуле для нього не більше, ніж слова, певні вербальні символи, щось не істотне, не до кінця зрозуміле. Розуміння такої складної сутності як "майбутнє" та "минуле" (функція відсутня у тварин) пов'язана у тому числі і зі сприйняттям, аналізом та усвідомленням свого життєвого досвіду. Навіть значна частина людей у віці продовжує розглядати реальність як "нескінченне сьогодні". Можливо, це виправдано ментально, але фізичний компонент життя людини не має "нескінченного сьогодні". Усвідомлювати та сприймати своє минуле, а також розуміти та планувати майбутнє – головний маркер суб'єктності в педагогічному процесі. На думку авторів це розуміння і є головною ознакою дорослішання – формування адекватних інтересів та суб'єктивізація особистості у власному життєвому континуумі. Це може статися у 16-17 років (але не раніше), але може розтягнутися і до 30-35. Таким чином у педагогіці виникає необхідність проєкції миттєвих бажань та інтересів дитини, на її ж інтереси у темпоральному контексті (у довгострокових інтересах), а також інтереси її сім'ї, суспільства, держави, і навіть, як суб'єкта педагогічного процесу, інтереси педагога.

Інтереси суспільства, держави

Зазначений малюнок не відображає деякі аспекти (наприклад, інтереси роботодавця).

Поняття "інтерес" із низки умовностей, у яких кожен вкладає свій сенс. І природно, що дитина або юнак бачить свій інтерес не так, як його батько, а педагог інакше, ніж вони обидва. Понад те, і в самого індивіда "інтерес" з віком змінює свої контури в темпоральному аспекті (у координатах - минуле, сучасне, майбутнє).

Ми припускаємо, що уніфіковане сприйняття не дуже чітко прописаної умовності "інтерес дитини", як певної загальної даності чи константи, не визначившись із змістом і дефініціями позиціонує саму доктрину "дитиноцентризму" як малоефективну і вразливу.

Щодо фізичного розвитку та фізичної підготовки молодій людині (17-18 років), яка закінчує школу або вже займається у ВНЗ, ситуація посилюється вкрай обмеженим руховим досвідом сучасної молоді. Причини такої обтяжливої ситуації носять глобальний характер і виражаються в гіподинамії, що посилюється, і залежності від віртуального світу в сучасному суспільстві. Нашим дітям просто "немає чого" аналізувати з досвіду, що в свою чергу, не сприяє усвідомленню істинних інтересів свого фізичного тіла. У той же час у багатьох інтереси, пов'язані зі спокусами віртуального світу, вже сформувалися (оформилися) на рівні залежності.